

listopad 2008

Trampský občasník (nejen) pro
západní Kanadu a USA.

Adresa: Aleš Klestil
2645 James Island Rd.
Saanichton, BC
Canada, V8M 1V4
Tel.: (250) 544-0909
Email: stopa@shaw.ca

Svatý v maskách po českých kempch.

Asi mi zrovna nepřísluší psát o akci Česko 2008, která mezi kamarády dostala přiléhavý název šolimiáda podle jejího iniciátora. Nebyla jsem totiž regulérní účastnicí tohoto trampského tažení, jen jsem se opakovaně napojila na její dění v západních a jižních Čechách. Přesto ve mně tohle zelené setkání zanechalo velice silnou směsici dojmů a zážitků, o něž bych se chtěla podělit. Určitě je řada povolanějších a informovanějších a možná nebudou mé faktografické údaje úplně správné a rozhodně ne úplné, ale jde spíše o jakousi dojmologickou mozaiku, která bude určitě blízká těch, kteří dokáží číst především srdcem.

Tenhle netypický letní vandr po tradičních českých a moravských trampských lokalitách měl být nejen malým návratem v čase a svěbytnou připomínkou data 21. srpna, které tak radikálně poznamenalo život malé zemičky uprostřed Evropy, ale především šancí k setkávání zejména pro zahraniční kamarády. Těch se v polovině srpna na brněnském nádraží, kde

desetidenní čundrácké tažení startovalo, sešlo podle zprostředkovaných informací okolo osmi desítek, v začínajícím vikendu posílených pochopitelně o místní trampské pamětníky.

Ta zelená omaskáčovaná skupina vzbuzovala všude, kde se objevila, samozřejmou pozornost a údiv. Nejen svou početností, ale také tím, že naprostá většina zúčastněných byla logicky již v důchodovém věku a šediny tudíž téměř pravidlem. Pojtkem pro všechny – a nejen pro tento popisovaný okamžik – byla a zůstává neopomenutelná trampská minulost, i když se někteří třeba nikdy předtím nesetkali anebo se prostě míjeli. A jedním ze spolehlivých klíčů k jejímu otevírání byla také - písnička... Hrál se a zpívalo takřka pořád - ve vlaku, na nádražích, na kempch, při cestě... Myslím, že některým muzikantům by za ten hudební maraton a vytrvalost vskutku náležela medaile, ale neméně příjemnou odměnou jim bylo nesporně i to, když písnička duněla desítkami hlasů. V tu chvíli bylo jedno, jestli jste ze vzdálené Kanady, Spojených států, Austrálie, Švýcarska, Německa, Francie anebo z Prahy, Brna či Českých Budějovic.

Kamarád Šolím z kanadského Vancouveru se už v předchozích letech snažil pětileté pauzy mezi celosvětovými potlachy vyplnit jinými živelnými trampskými akcemi, ovšem na americkém kontinentě. Tady, ve staré vlasti, se podobná anabáze v takovém rozsahu konala poprvé a je logické, že na zajišťování jejích dílčích etap se podílela řada zdejších kamarádů. Šolimovým místním výkonným pobočníkem byl pak pražský Paddy. I jim tudíž náleželo symbolické smeknutí klobouku. A to i přes výhrady trampských mladých (ostatně mládí bylo vždycky kritické a méně shovívavé k ústupkům starší generace) třeba k různým opatřením zpříjemňujícím a ulehčujícím cestu a pobyt na kempch.

Trasa zeleného srpnového putování šněrovala republiku cik cak a trampíci si přitom užívali důvěrně známého dunění kol o lesklé pásy kolejnic, autobusových sedadel i prachu cest značkováných podrážkami vlastních bot. Jenom ten svatý Petr se nějak netrefil – vydatně totiž pokropil nejen startovní etapu na Oslávce, ale i brdské kempy před závěrečným odjezdem do jižních Čech.

Nebudu a ani nemůžu popisovat celý průběh symbolického „vandru do šedesátých“, ale musím konstatovat, že i těch pět společně strávených dní byl pro mne neocenitelný dar. Hlavně proto, že jsem se tady setkala

se spoustou lidí ze světa, s nimiž se vídám jen velice sporadicky, poznala i pár nových tváří, které jsem znala jen z mailového kontaktu a korespondence, a navíc zde byl i dostatečný časový prostor k diskusím a vyprávěním. Znovu jsem si, a to velice intenzivně, uvědomila onu výjimečnost našeho volného a svobodného společenství zalomeného palce, soudržnost a samozřejmou sounáležitost všech těchto vyznavačů kouřových signálů a sílu kamarádství, které překoná vzdálenosti i čas... A bylo mi v tu chvíli úžasně dobře, že i já jsem maličkou součástí toho všeho.

Když se mne americká novinářka Margot, žijící v Praze a provázející naše trampské dění už několik roků, při natáčení dokumentu o trampech a jejich zvláštním světě ptala, jak bych definovala fenomén českého trampingu, došlo mi definitivně, že něco takového prostě nelze. Je to stav duše, jak to kdysi vyjádřil Miki Ryvola, nezachytitelnost a nesdělitelnost pocitů, jsou to spolehlivá vrátka do volnosti a romantiky, je to grál kamarádství, svobodné zelené náboženství, zeď k opření, pocit sounáležitosti bez závislosti na místě a čase, soukromá filozofie, úsměv v odlesku plamenů, prostě svět, kde je nám dobře...

I ta nejkrásnější kapitola má však svůj konec, a tak i po posledním ohni na jihočeském Yukonu poblíž Českých Budějovic následovalo loučení (i když někteří z přítomných si pobyt prodloužili o exkurzi v českobudějovickém Budvaru a večerní posezení u kamaráda Ivana). Přišly neodvratně poslední stisky rukou, přátelská objetí, tichá ahoj, mnohdy pronášena sevřeným hlasem, a skrývané slzy – v koutku očí i v koutku duše...

Odnášeli jsme si ale obrovské bohatství - vzpomínky, které nám nikdo nikdy nemůže vzít, a jedno velké vroucí přání – aby nás do příštího setkání neubýlo.

Hanka Hosnedlová

Česko 2008

No jóó- trampové a čundráni, to jsou ti co plaší zvěř v lese, dělají tam ohně, nosí staré vojenské hadry a chodí do hospod na „divné schůze“, kterým říkají sleziny. Také zpívají písničky, které se v rádiu moc nehrají. Tak hodnotí nezavševnění. Mají, řekl bych, docela pravdu, ale museli by vše zkompletovat dohromady a hlavně na ty trempy jezdit. Taková jedna skupina lidí, včetně mě, vyrazila na společný vandr po české krajině. Bylo nás asi 70, co do počtu. Z Čech a všech koutů světa - nejvíce těch, které kdysi nějak nebyl socialismus, Tuto partu (mimo již zažitých svět. potlachů) dal dohromady kamarád Šolím z Vancouveru. A to již podruhé (1.akce- Yukon 2003). Tento „nenapravitelný snilek“ a režisér setkávání trampských bab a dědků, s

dalším kamarádem Paddym - mimořádně výkonným staršinou této veselé bandy - i přes tisíceré odrazování: „volové to musí krachnout“, dokázali nemožné. Představte si, povedlo se. Samozřejmě s přispěním kamarádů z trampských osad jejichž 5 teritorií jsme navštívili během deseti dnů. Vlakové popojízdky za romantikou a veselím se zdařily též na výtečnou. Celkem 18x přestup za 10 dní. Nikomu z těchto zúčastněných trampských „chromajzlů“, majících teď na stáří v rancích víc prášků než jídla, žádný vlak při přestupu (někdy i 3 minuty) neujel. Takže trampové tímto chválí České Dráhy, což je od této živočišné větve lidstva (snad od dvacátých let minulého století) poprvé. Když jsme u té jedničky, takl. oheň se konal na Oslávce poblíž Kralic, a zajistil ho brněnský bard a neúnavný kytarista Prcek. Další setkání za 2 dny bylo u kamarádů z Chocně kde jsme byli neuvěřitelně srdečně přijati šerifem Willy Billem na osadě, kde se kdysi pohybovala taková „esa“ jako Bob Hurikán, Jára Štercl, Pedro Mucha, Jarda Mottl, Zdeněk Burián, Olda Vrtiška a hlavně Jožka Slavík, šerif a hudební skladatel. Odtud jsme dojeli k severní části Kokořinska- Bližvedel a poblíže vesnice Skalky strávili opět nádherné dva dny. Samozřejmě jako vždy - s velkým ohněm, na nějž dřevo a veškeré náležitosti zařídila osada „Paběrky“ či spíše její tzv. severozápadní sekce. Zde vzal do ruky kytaru nestor „Osady Mimo Zákon“ šerif Škyt. Náročnější přesun po dvou dnech v „Kokořinské Marlboro country“, nás čekal na osadu Modrá Kotva poblíže Hracholusk, kde opět zajištění jako V.I.P. trampové zdejší osadou s šerifem Bédou. Pělo se 2 dny dlouze do noci. Veliké loučení, a vzhůru do Mekky středočeských trampů - Hřebeny-Brdy, kteréžto místo „dráb a šikovatel“ v jedné osobě Paddy úspěšně tajil až do posledního dne v nijak nepřehnané obavě, že zde bude „pouť všech známých a jejich známých co také umějí z country radia „Chajdu a Pampelišky“. Zde pod Studeným vrchem s neuvěřitelným pozhánáním majitele panství Jerome Colorado Mansfelda - viz glejt, jsme strávili opět krásný večer, na jehož zdárném průběhu se podílela osada Údolí, s trapery, jako je Johnny a Palec. Jsa pamětlivý na lesní honičky s lid.milicemi a hajnými za „starých pořádků“, jsem si neodpustil děkovací verš za tuto laskavost jednoho z potomků nynějších staronových majitelů:

At' už nikdy žádný izmus nebrousí si nehty
a nezkouší zabavovat statky naší šlechty.
Nechť erb rodu Mansfeldů naše Brdy brání,
zlatý lev a bílý orel přírodu dál chrání.
U všech trampů za svůj počín veliké má renomé,
za potlach co požehnal nám pan Inženýr Jerome.

Dokonalým zakončením vandru snilků a vzpomínkářů 60 let minulého století bylo v Chlumu na osadě Yukon, kde připravil oheň se svojí partou šerif Jerry a náš kamarád Ivan Kouba nás pohostil pečeným prasátkem a pivem zn. Budvar. Tento zájezd skončil u tohoto „těžkého“ lokálního Jihočeského patriota, který nám již před 5 lety v Kanadě při plavbě Yukonem vyhrával na harmoniku (knoflíkovku) národní píseň „kmene Čechů“, z čehož byli původní indiánští domorodci dosti vykulení. Tak skončil u Českých Budějovic 10denní fetěz pojízdných potlachů.

Nelze vypisovat jednotlivé jednodenní čundry po té které krajině a osadě, kde jsme zrovna byli, a co se na ní užilo srandy. A že jí bylo dost, tomu věřte. Není prostor na vyjmenování jednotlivých osobností, jejich přínosu a nasazení pro tuto akci, ale i těch bylo přehršel. Nešlo na tomto společném vandru o žádný sportovní ani umělecký výkon, hodný povšimnutí main stream pressu, neboli hlavních sdělovacích prostředků. Bylo to hlavně setkání lidí s hlavou v oblacích, srdcem v lese u ohně, v plícemi ku zpívání a u některých (těch zdravějších) i se „zařazením“ v kalhotách, sloužícím k čůrání na ty, co by je chtěli v životě přečůrat. Vše natáčela naše frontová žurnalistka Margot s kamarádem Mírou. Pro Margot je trampské dění natolik zajímavé, že je zde v Čechách (ze svého rodiště USA) už 7. rokem a „točí“ jako divá. Všem zúčastněným, jichž bylo s naší 70 člennou partou dohromady na všech místech asi 600 (většinou starožitných kusů), děkuje Naffák.

Píše Jimajz z Kv tinova

Neobvyklý sraz před hlavním nádražím zažilo Brno patnáctého srpna 2008. Jako před 40 lety se tento pátek sešli trampové, aby vyrazili za romantikou. Proč byl sraz neobvyklý? Nešlo se totiž na normální víkendový čundr, ale na desítidenní vandr po Moravě a Čechách a všichni byli v důchodovém věku. Kamarádi, kteří opustili Československo po okupaci se opět setkali ve staré vlasti u ohňů ve svých mateřských osadách a veselo bylo nejen u ohňů, ale i průvodci ve vlcích se nestačili divit, že se i v tomto století dá kolektivně zpívat a hrát a že tolik lidí zná slova starých písniček. To jistě ale netušili, že to zpívají trampové z celého světa a že české písničky se už dávno zpívají nejen v Čechách, ale i ve Švýcarsku, Kanadě a Australii.

Jimajz

Tramprská Kytara 2008.

V Cariboo na pozemku kamarádů Honze Námořníka a Lenky se konal 4. ročník Tramprské Kytary!

Trošku narušila účast Šolimova akce "Vandr do 60", jejíž ukončení bylo velice blízko datu konání T.K. a tak pochopitelně kamarádi, kteří se

zúčastnili čundru v Čechách, se na T.K. letos neobjevili.

Také skutečnost, že kamarádi T.P.H.B. Calgary letos pořádají svůj potlach na Bush River, učinila své a někteří kamarádi tím pádem chyběli. Přesto byl počet účastníků zhruba stejný, jako v minulých ročnících.

Honza Námořník si krátce před T.K. přisekal sekerou paleček na pravé ruce a tím pádem byl vyřazen z obvyklých prací, které se musí každoročně udělat. Tady patří naše poděkování za nezištnou pomoc kamarádům Henrymu a Pekáčovi, kteří se zkrátka objevili u Honze a vše potřebné udělali.

Stejně poděkování patří Redákovi a Bobovi za posekání trávy na kempovišti!

Už ve čtvrtek vzplál první oheň a bylo kolem něj veselo až do ranních hodin. V pátek se to zopakovalo s tím rozdílem, že většina kamarádů už byla na místě a tím pádem byl větší kruh kolem ohně a také více hrdel, ochotných se přidat ke společnému zpívání. Zkrátka to nemělo chybu. Částečný problém to vytváří pro zpěváky, kteří mají druhý den odvádět to nejlepší, co v nich je. Tak časného sobotního rána došlo k léčení hlasivek cestou přirozenou, to je mlčením po celý den anebo používáním různých, zatím nezakázaných prostředků v podobě pití syrových vajec, nebo požíváním tabletek, za tím účelem vyrobených. Osobně se přiznám, že jsem pojedl takové tablety a stejně jsem mutoval jak za mlada.

V sobotu ve 3 hodiny odpoledne kamarád Áda oficiálně zahájil 4. ročník T.K.

Letošní Tramprskou Kytaru zahájila skupina "Brtníci z Edmontonu" a nasadila laťku kvality hned od začátku vysoko. Po ní se střídali sóloví zpěváci, dueta a skupiny až do 7.30, kdy Áda oficiálně uzavřel první večer. Všichni, kdo se na podiu objevili, byli dobří a přičinili se o kvalitní a důstojný průběh celého sobotního dne.

Nedaleko podia byl naražen sud piva, který byl zdarma a po něm následoval ještě jeden. K zahánění hladu se opékaly klobásky a celý večer zase tradičně skončil u ohně, kde se ve zpěvu pokračovalo opět až do ranních hodin.

Nedělní odpoledne bývá zhruba stejně jako sobotní. Ovšem jen do té míry, že se na podiu objevují stejní interpreti. Žádná píseň ze sobotního večera se neopakuje a všichni museli přijít s něčím jiným. Myslím, že nedělní festivalový den byl dokonce o něco lepší než sobotní. Snad proto, že zpěváci se už tolik "nebáli" mikrofonu anebo byli víc uvolnění a už nebylo zadarmo pivo!

Za zmínku stojí také vystoupení Adinky, nejmladší zpěvačky na T.K., která v sobotu zazpívala sama (zatím bez doprovodného nástroje) a potom i s Ádou a Lenkou. Prostě možná máme i mladou generaci, která bude pokračovat v našich šlépějích. Nezapomenutelné bylo také úplně první vystoupení Dlouhého Jirky a jeho první setkání s mikrofonem. Věřím, že se s Jirím na podiu uvidíme na příštím ročníku a to jak v

sobotu tak i v neděli. Během svého nedělního vystoupení pronesl také řeč ke všem účastníkům T.K. na téma "Jak je to bezvadný, že se takhle setkáváme a zpíváme si a jak je nedůležitý, kolik je vstupný!"

Ze čtyř sudů piva, zakoupených na T.K se dva vytočily zadarmo, jeden se prodal a jeden bude naražen pro všechny na Calgarském potlachu na Bush River!

Pro příští ročník chystáme zásadní změny, které se týkají hlavně pokrytí nákladů T.K. a které směřují k výraznému snížení výše vstupného.

Ahoj Fony!

p.s.

DVD z Trampské Kytary jsou k prodeji přes tento link:

<http://bierberry.com/>

Bush River 2008

(úvodní řeč Madly)

Kamarádi a kamarádky,

Vítáme Vás všechny na Bush River, tentokrát ne na potlachu, ale na Danově Memoriálu.

Jak jistě všichni víte, Dudlík odešel do nebeského kempu vloni 8. listopadu. Jeho předčasný odchod v nás všech zanechal velký smutek.

Je to díky Dudlíkovi, že jsme se celé tyto roky scházeli. Byla to Dudlíkova myšlenka, založit naši osadu TPHB v roce 1976. Dal dohromady malou partu lidí a parta se dohodla na tomto pozdním říjnovém datumu. V roce 1976 ještě málokdo z nás měl camper, van a tak podobně a Dudlík řekl, že počasí v této roční době odradí mastňáky.

Od té doby jsme dělali potlach každý rok, až později jsme se dohodli s STO Vancouver, že budeme dělat potlach jeden rok a STO Vancouver druhý rok.

Když jsem doma přemýšlela, co říci o Dudlíkovi, měla jsem pokaždé, když jsem si sedla ke psaní, úplně prázdnou hlavu. Bylo to, jako kdyby někdo vygumoval všechny moje myšlenky. Zkoušela jsem psát jeden večer, druhý, příští týden a stále nic. Jak je to možné, že nemám k tomu co říci? Pak jsem si uvědomila, že vlastně to je práce Dudlíka tam seshora. Neměl rád velké řeči, jako kdybych ho slyšela, jak říká "nech toho a radši hrajte!" Vzal by kytaru a nepustil by ji celou noc a další den a další, až do odjezdu domů. Tak si ho určitě všichni pamatujeme!

Zdá se mi, že v určitém smyslu neexistuje smrt. My budeme stále cítit, jak se jeho život prolíná s naším, jeho hlas k nám i nadále promlouvá, jeho duše nás obklopuje, mluví s námi o známých věcech, které miloval a rád se směje s námi.

Určitě si všichni uvědomujeme, že Dudlík žije dál v každém z nás!

Proto nechme řeči, přeji Vám všem pěkný Memoriál v kruhu kamarádů, plný sluníčka, dobré pohody a hlavně plný dobré muziky.

Tak nejlépe uctíme Dudlíkovu památku!

Madla

Následující láněk poslal Fará z Texasu

11. října pořádali kamarádi z Calgary na Bush River tradiční potlach, který byl zároveň memoriálem pro kamaráda Dana, někdy zvaného Dudlík z Vancouveru, který 7. listopadu 2007 odešel k věčnému ohni, odkud není návratu.

Já a Fifa jsme měli sraz s kamarádem Pletinohou z Colorada a kamarádem Špacírem z Kalifornie ve Spoken ve středu odpoledne, odkud jsme zapůjčeným autem vyrazili do Kanady na Bush River.

Cesta se zastávkou v Kimberly, kde jsme sháněli Dědka, který už byl týden na fleku. Tak jsme provedli nákup potravin a posilnili se hambosem, což nám i s cestou trvalo 12 hodin. Na flek jsme dorazili 5 minut před půlnocí a k našemu překvapení už všichni, co tam byli, spali. Neurvale jsem vzbudil Jerryka, který ochotně vyskočil, rozdělal oheň v kamínkách a ve svém stanu trochu poklidil, abychom měli kde spát a po hodině kecání šel spát. Šel jsem ještě vzbudit Skrčka, ale jelikož měl ve svém stanu ženskou návštěvu, tak nás ani nepozval, ani s námi nevedl dlouhé řeči, že si vše povíme až ráno.

Ráno nás probudila pěkná kosa -6°C , na což my z Texasu nejsme moc zvyklí. Přes den ale svítilo nádherně slunce a den byl jak vykoupaný. Během dopoledne, než jsme se zalágovali, tak jsme zjistili, že na fleku je už řada kamarádů, kteří pomáhali neúnavněmu a pracovitěmu Jerrykovi, se dřevem a přípravami na potlach. Byli to hlavně Skrček, Bob, Dědek, Kadafi a Balvan, kteří svázeli a řezali dřevo na hranici a na topení.

Během čtvrtky se sjížděli další kamarádi z Vancouveru, Edmontonu, Calgary, Ostrova, Princ Rupert, 100Mile House a dalších menších městeček, samí dobří kamarádi a hlavně většinou známé ksichty.

Večer se sedělo u dvou ohňů, kde byla kvalitní muzika a kamarádi pendlovali od jednoho ohně k druhému, hrálo a zpívalo se jako tradičně do pozdních hodin.

V pátek během dne přijížděli další kamarádi, takže vítání, zalamování palců a kecání nebralo konce. Večer se opět sedělo u ohňů a pěly se písně, co srdce tulácké nejraději mělo a vyprávěly se vtípy, takže mnozí z nás slzeli smíchy. Celý den byl opět jak malovaný. Moose s partou rybařů a rybářek nachytali asi padesát rybek, které Moose neúnavně po tři hodiny kuchal a čistil v ledové vodě a pak připravil žranici. V sobotu ráno dojížděl zbytek kamarádů. Přijel též Petec a jeho žinka Lida z New Jersey (byli to kamarádi z největší dálky) a odpoledne několik kamarádů začalo stavět hranici. Hlavními staviteli byli Vašek a Fifa a několik kamarádů (včetně Ády, Jerryka a mně) nosilo křoví na vycpání hranice, které "lehká žena" Madla, odmítla sešlapávat.

Potlach byl tradičně zapálen zálesákem a squaw (Farář a Dáša), vlajku vztyčoval Fifa.

Jerryk měl úvodní slovo, přivítání a poděkování kamarádům za pomoc a potom nechal zahájit potlach trampskou hymnou. Madla přečetla vzpomínkovou řeč o Danovi a po písni Do Osady přišla dívka a minutě ticha, byly zahájeny soutěže ve zpěvu a veselém vyprávění. Oboje mělo velký úspěch a značnou kvalitu. Po rozdělení cen byla volná zábava, která trvala skoro až do rozednění.

V neděli nás opět čekal sice chladný, ale slunečný den, někteří kamarádi se bohužel museli rozloučit, ale i těch pár dní s nimi byl opět nezapomenutelný zážitek.

Pondělní ráno nás uvítalo mrholením, které se pomalu měnilo v déšť, takže začalo spěšné balení, a většina kamarádů odjela ještě před polednem. My jsme sbalili mokré stany a vyrazili s Dědkem do Kimberly, kde jsme přespali, abychom si trochu najeli na cestu do Spoken.

Kamarádi co zůstali, pomáhali Jerrykovi uklízet potlachoviště. Byli to kamarádi Moose, Bob, Zvrhlik a Kadafi.

Naše letadlo letělo zpět do Texasu v úterý dopoledne, takže ráno ve tři hodiny jsme vyrazili od Dědka z Kimberly.

Tím pro nás skončilo nádherné setkání s partou velice dobrých kamarádů a skvěle připravený potlach v krásné přírodě s dobrým počasím. Celá akce vyšla víc, jak na jedničku.

Děkujeme kamarádům z Calgary, že jsme se tohoto potlachu mohli zúčastnit. Zvláště děkujeme těm kamarádům, co potlach připravili. V první řadě to je skromný a pracovitý Jerryk, Madla, Marie (co dělala ceny), všichni kamarádi co malovali camrátka, řezali dřevo, připravili

potlachoviště a vůbec přiložili ruku k dílu. Děk patří též všem muzikantům, Ádovi, Šolimovi, Světlaně, Tomovi, Bobinovi, Banjo Tomovi, Cwakovi, Námořníkovi, Lence, Alence, Redákovi, Basířovi a dalším, co přispěli k dobré náladě a zábavě. Kamarádi, ještě jednou vám všem velký dík za úspěšný potlach a těšíme se, že se zase se všemi brzy setkáme.

Ahoj Farář

... píše Šoc z Edmontonu

K potlachu calgarských na Bush River asi len toľko, že veľmi dobre padlo zase sa tam po štyroch rokoch vypraviť a stretnúť sa z ľuďmi, s ktorými sa rád vidíš.

Povetšine sme sa síce videli nedávno - na Trampskej Kytare #4 u Saperovcov, ale to je trošku iné ako na potlachu.

Počasie nám prialo, kropilo nám len po ceste domov - v pondelok, ináč pohoda.

Cez den krásne, navečer chladnejšie - to aby nebolo u ohna moc horko, a v noci ešte chladnejšie, aby sa dobre spalo. Tí čo nariekali, že bola v noci moc kosa, - tím len toľko, že snád by mohli mať rozum a mohli by byť na oktobrové noci v horách lepšie pripravení. Sobotné večerné súťaže prebehli dobre, a poprvé v tunajšej histórii vyhrali všetci súťažiaci - všetci na

jedničku. Asi vďaka dobrej zostave poroty - Fífa (Texas), Šolim (Vancouver) a Áda (Edmonton).

Súťažiaci až tak moc nebolo a tak krátko po oznámení výsledkov začla voľná zábava. Striedali sa spievajúci, ale pomerne rýchlo to všetko ostalo na pleciah vancouverských, a tí to ťahali dlho do noci. (More vtipov.) A šlo im to moc dobre.

V Bush river práve tiahli malý lososy - kokanee, a tak miestami bola rieka pekne červená. Pár rybárov sa dalo do práce a v nedeľu sme mali haldu udenej dobroty. Tiež nás tentokrát nenavštívili a neohrozovali na životoch žiadny zlý hladový a nepolepšiteľný medveď, či už čierny alebo iný. Tak to je asi všetko.

Treba sa ešte zmieniť o perfektnej príprave celej akcie a vysloviť vďaka kamarátom a kamarátkam z Calgary za všetko čo do toho dali a vložili, a tiež pár ľuďom nie zrovna calgarským, ktorí si našli čas a chuť, a svojou troškou prispeli k dobru celej veci.

Z Edmontonu Ahoj, Šoc

Jedine nost trampingu

(praďourova vyjímecne neprovokativní úvaha, míněna tentokrát malinko vážněji)

Vlastností dědků bývá občasné filos(z)ofování, na které se člověku v době aktivních kapitol života (obživa rodiny, shánění k tomu potřebných peněz, a jiných méně vtipných činností) jaksi nedostávalo času. To se láme asi tehdy, kdy člověku na stará koulena zvolna odpadají (mimo bicepsů) jiné světské povinnosti (ironií je, že jako penzista mám tolik práce, že nechápu, kde jsem dřív bral čas chodit denně do - někdy i dvou zaměstnání, zčásti i o víkendech, a současně normálně žil- leč zamlada lze všelicos).

K zamyšlení mě vedla poněkud trapná hláška, vyřčená nedávno jedním z kamarádů. Nebudu to nijak rozpitvávat, každý z nás občas plácne blbinu, ale chtěl bych na to následujícími řádky reagovat naopak zdůrazněním důvodů jakéhosi pocitu hrdosti ke své trampské minulosti :

Tramping byl a dosud je snad jedinečným - zřejmě nejdemokratičtějším fenoménem v celém světě !

Byli to Češi, kteří „vynalezli“ počátkem minulého století sdružení lidí, kteří si říkají trampové. Jejich nezanedbatelná část se rozprchla během totalitních režimů do všech koutů světa a všichni dohromady

tvorí „republiku“, která trvá už téměř 100 let, ačkoliv ji nikdo neřídí, nevede a není zde ani žádná hierarchie vztahů. Nemá žádná pravidla, nikdo nikomu nic nepředpisuje, není tu žádný prezident, předseda, tajemník, ani kádrovák (i když se o to někteří „ambiciózní“ občas marně snaží). Neexistuje žádné trampské ministerstvo, výbor, odbor, obec, dokonce ani žádný centrální šerif či nějaká celosvětová rada starších, žádné volby.....

A přece všechno funguje způsobem - pro nezasevěčené naprosto neuvěřitelným ! Proč ?

Zejména pro ty charakteristické trampské přednosti jako kumulace volnosti, kamarádství a lásky k přírodě, umění naslouchat názorům druhého, radši dávat, než brát a pro další nádherné vlastnosti, získané v kruhu opravdových kamarádů během společného vandrování přírodou.

Nejpodstatnější je ale to, pro co vymyslel klasik snad nejuvstíznější název - stav duše !

To je podle mého názoru poznávacím znamením opravdového trampa, nikoliv kanady, maskáče či domovenka - to si může obléci kdokoli, ale duše, duše se kamuflovat nedá.

Trampové v touze po volnosti a svobodě nikdy nechtěli být jakkoliv organizováni či vázání nějakými pravidly nebo předpisy. Vždyť tramping vznikl vlastně díky skautingu, který začali opouštět rebelové, toužící po větší nevázanosti na pevné řády či na plnění pokynů a úkolů různých vůdců, či náčelníků. Tím se v žádném případě skautingu nechci dotknout, naopak - ten mladé vždy vychovával právě k těm nejlepším charakterovým vlastnostem, včetně kamarádství a lásky k

přírodě. Jen prostě ti, kteří si připadali u skautů moc svázání, začali pozvolna během první čtvrtiny minulého století - coby „divocí skauti“ jezdit (tenkrát spíše chodit) do přírody na vlastní pěst a dali základ pozdějšímu trampingu.

„Vrchnost“ trampy převážně pronásledovala právě pro jejich odpor k organizování a pro nechut, podvolovat se různým, často nesmyslným nařízením. Mocní by trampský „národ v národě“ rádi nějak zmapovali, což se však nikdy nikomu nepovedlo. Trampové byli lákáni na různé akce, chatovým osadám byly nabízeny „demokraticky volené osadní výbory“ (samozřejmě bez kompetence a podléhající schválení místních „mocných“). Trampové se ale převážně těmto „pacifikačním“ pokusům shovívavě usmívali a podobným akcím se většinou vyhýbali .

Tramping poněkud ironicky, ale zároveň i zcela logicky, zažíval největší rozmach v dobách největšího útisku od vládnoucích režimů, kdy se k pravidelným vandřům „ven“ o víkendech přidávaly ještě jakési emoce vzdoru a pasivní rezistence. Toto vždy trampové dávali pronásledujícím „organům“ zcela nepokrytá a s gustem najevo, čímž - do jindy apolitického trampingu vlastně politika dost emotivně nakukovala

Konec filos(z)ofování, chtěl jsem jen tu skutečnost připomenout těm, kterým trampská hrdost s dobou poklesla, leč si nejspíš tak úplně jist, zda si mou úvahu přečte právě ten, který ji vyprovokoval.

Ahoj
praďour Zdeněk

Povsta te kamarádi . . .

3. října 2008 nás opustila Jiřinka Rolová po tříletém statečném boji se zákeřnou nemocí. Spolu se svým manželem, se kterým by oslavili 50 společných let v prosinci, Pepou Fotičem byli jedněmi ze zakládajících členů trampské osady Kamarádi Ostrova. Zúčastnili se spolu Světového potlachu v roce 1993 v Coloradu, 1998 na Bush River, 2001 v Australii a v roce 2006 v Texasu. Yukon River 2003 a Teslin River 2005 nejeli, ale jejich AHOJ se neslo za odplouvajícími kamarády ze břehů obou řek.

My jsme jí své tiché Ahoj řekli 9. října ve Victorii. Vzpomeňte s námi.

Maruš za Ostrovany

T.O. Severští Vlci slavili 50 let v září.

Pepik Kuruc z Ústí nad Labem nám poslal pozvánku na výroční oheň trampské osady Severští Vlci. Je to padesáté výročí a přejeme jim do druhé padesátky dobré zdraví a hodně sil.

Encyklopedie výročí nestihla

Podle posledních informací se očekávalo, že mnohokrát odkládané vydání celostátní trampské encyklopedie bude směřováno tak, aby dlouho očekávaná publikace mohla být pokřtěna při oficiálním koncertním večeru k 90.výročí trampingu. Bohužel, opět se tak nestane. Nejenže byl odložen samotný slavnostní pořad ze září na listopad a přeložen ze stadionu Slávie do pražské Barči, ale posunuto bylo opět i vytištění knihy, o níž se hovoří již několik let. Dalším termínem, který iniciátor a garant této specifické publikace – František Hacker ze Ztracenky – po našem rozhovoru přislíbil, je první polovina příštího roku. Ačkoliv spousta lidíček v zeleném již ztrácí víru v realizaci tohoto náročného zeleného projektu, snažme se doufat, že to tentokrát už opravdu vyjde. Anebo ne?

Hanka H.

Ahoj Aleši,

mám na tebe velkou prosbu. Neznám dostatečná slova díky pro

všechny, kteří zorganizovali úžasnou akci Česko 2008 a před kterými smekám v úctě svoji kšiltovku. A tak bych chtěla aspoň poděkovat těm, kteří mávali z vlaku v České Třebové mému tátovi v den jeho

75. narozenin v neděli 17.8. Byly to dva vagóny kamarádů a taťka měl mokré oči.

Děkuji a zalamují palec

Marta Pelda Pelikánová

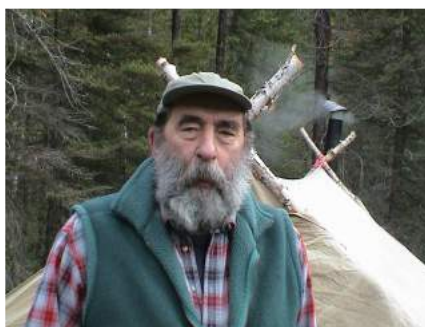
Malý skok přes Velkou louži.

(P etišt no z asopisu Puchej)

Magické dvě šestky obsahuje letošní jubileum kamaráda Šoce, neboli Laca Bernatha, původně z bratislavské osady Desperado, která vznikla v polovině šedesátých let. Laco posledních 40 let strávil na americkém kontinentě, konkrétně v kanadském Edmontonu.

Nejen zámořští trampi, ale i ti, kteří šlapou trampské cestičky v českých a slovenských lesích a lukách, znají Šocovu dovednou ruku. Vždyť také výtvarničina je jeho profesí. Šocovy grafické návrhy, kresby a obrázky patří do trampského životního umění stejně neodlučně jako třeba ilustrace Marko Čermáka. A obdobně jako pro posledně jmenovaného kamaráda je pro něho příznačná i nepředstíraná skromnost. Čím to, že ti, kteří skutečně umí, nemají potřebu se tím chlubit a zviditelňovat? Asi v tom bude nějaká přímá úměra. Pravda je, že podklady pro tenhle článek jsem ze Šoce průběžně páčila už od roku 1998 a ještě to, o čem byl ochoten vůbec hovořit, se odehrálo jen v několika holých větvích.

Ale jeho výtvořiny jsou stejně nepřehlédnutelné jako jeho dlouhá postava a tvář s ostře řezanými rysy. Nebudu se vracet k jeho trampským začátkům spojeným s aktivním bratislavským čundrujícím podhoubím, o tom si můžete přečíst v Pekelníkově Kronice slovenských osad na Trampnetu (<http://www.trampnet.sk/>) V roce 1968 odešla téměř celá

Šocova osada Desperado za Velkou louži a zakotvili na severu v rostoucím Edmontonu. Šoc s bratrem tam vydrželi dodnes. Měla jsem možnost tohle zajímavé město poznat při své kanadské anabázi a moc se mi líbilo, ale bylo léto a to

všechno vypadá jinak než v tuhé kanadské zimě, která tady není zrovna krátká. Tak se nikdo nedivil, že řada kamarádů dala přednost mírnějšímu klimatu ve Vancouveru.

“V té době začínal svůj život v Edmontonu také hodně zcestovalý kamarád King z Karlových Varů, který měl spojení i na další kamarády nejen v Kanadě, ale i ve Státech. Seznámil mě s Fredáčkem, který tu už byl před námi, a s čínorodými kamarády z Calgary. A pak už to šlo nějak samo – sleziny, setkání, potluchy. . . Potom se objevili Brňáci Karel a Míla Matějčíkovci, díky kterým se sleziny staly pravidelným setkáváním a hlavně s písničkami a muzikou.” Vzpomíná Šoc, k jehož výtvarnému talentu patří i muzikantský, a to docela nezapomenutelný.

Vzpomíná i na další rozrůstání party o Medvěda a Věrku, o Medvědovu sestru Alenku, nynější Whiskyho manželku, která před tím na českém jihu patřila k poměrně známé dívčí skupině, o Ádu Vostroho a později o jeho partnerku Lenku Slabou (Nezmaři, Žalman a spol, Spirituál kvintet) a řadu dalších. “Není nás zase tak moc, ale jsme dobrá a stmelená parta, I když bez názvu a bez šerifa. Prostě Edmonton.”

Na pořádání potlachů se Edmontonští sice necítí, ale připravují jednou za dva roky výroční sleziny v horách – jedné z nich se před delším časem také zúčastnili jihočeští Nezmaři. Rádi jezdí s kanojkami na řeky v Albertě a účastnili se i sjezdu Yukon River 2003. Byli spolupořadatelé světového potlachu na Bush River 1998 a s většinou z nich se můžete setkávat i na mnoha dalších celokontinentálních trampských akcích.

Hlavně ale se Šocovými výtvarnými dílky, které v trampském světě žijí svůj samostatný svěbytný život v podobě odznaků, zvalděl a jiných atributů tohoto zeleného společenství. Také letošní letní akce zánořských kamarádů po českých vandráckých lokalitách se může pochlubit Šocovým grafickým návrhem. Tak bude s námi alespoň jeho prostřednictvím, když už ne osobně.

Hanka Hosnedlová

U táborák za Velkou louží

je pojmenován CD disk (č.33), na kterém je 65 písniček od ohňů na tomto Severoamerickém kontinentě. Za zmínku stojí, že tam je několik písniček, které zpívá Dudlík, který mezi námi už není a asi 13 písniček zpívaných Hanzinem. Kdo znáte Hanzina, tak víte, že většina jeho písniček je z té kolekce, do které málokdy málokdo zabrousí a mnoho jich je už zapomenuto a neznáme nikoho jiného, kdo by je ještě hrál.

Písničky nejsou studiově nahrány, ale tak, jak se u nás u ohně hraje a zpívá. Většina je natočena na poloprofesionálním nahrávacím EDIROL R-09 anebo starším SONY Minidisc. Podívat se do mých archivů mě přinutil Šoc, na kterém Pekelník chtěl nějakou starou trampskou slovenskou písničku a Šoc si vzpomněl, že ji kdysi hrál Hanzin a já to natáčel a abych to našel a poslal. Archivování je mojí slabou stránkou, ale povedlo se a navíc mě to přinutilo o celé mé kolekci přemýšlet a udělat něco, co by zamezilo případné ztrátě často nenahraditelných nahrávek. Mám ještě desítky a desítky pásků z potlachů z doby, kdy jsme nahrávali ještě na kapesní magnetofony. Nejsm si ale jistý, jestli o takovéto audio disky by měl ještě někdo zájem a určitě bych to nechtěl zpracovávat jen pro šuplík.

Aleš

STOPA je také na WEBu a můžeš si ji stáhnout a natisknout i v barvě na této adrese:

<http://members.shaw.ca/stopa>

Další linky na trampské stránky:

http://domov-trampu.home.comcast.net/~domov-trampu/	Baron CO
http://www.sdruzeni-avalon.cz/	Puchejř -Praha
http://atrey.karlin.mff.cuni.cz/~mj/songs	písničky
http://bierberry.com/	Archiv písniček
http://www.kamarad-au.net/	Kamarád, Austrálie
http://www.trampnet.sk/	Pekelník, Bratislava
http://sto.webpark.cz/	STO Severu

Trampské DVD a CD disky

- 1 - Saperova Padesátka - květen 2002 - VCD
- 2 - Velrybářská Výprava 1999 , VCD
- 3 - Vzpomínka Na Jirku Živného SVCD
- 6 - Mušlárna 1990-1995, SVCD
- 9 - Yukon River 2003, 400 km 170 trampů v lodích na Yukonu
- 10 - DVD obsahuje disky č.4+7+8 Bush River 2002, Vítání Jara 2003, Potlach na Squamish River 2003 (*)
- 13 - Videokronika osady Kamarádi Ostrova - rok 1990, DVD Vítání Jara o Velikonocích 1990, Potlach K..O. v květnu 1990., Velký Vandr na Yukon v létě 1990 (Cassiar, Dempster Hwy) Calgarský Potlach na Saskatchewan Crossing pod sněhem
- 14 - Události z videokroniky. DVD obsahuje video z disků číslo 5+11+12. Dlouhému Jirkovi je 50, Vítání Jara na Ostrově 2004, Májový weekend (padesátka Yany)
- 15 - Videokronika - Velký Vandr 2004, léto na Lowry Lake
- 16 - DVD Potlach na Bush River 2004, pořádala osada TPHB
- 17 - DVD Vítání Jara na Ostrově 2005. (*)
- 18 - DVD Vzpomínkový táborák na Squamish River v dubnu Vandy s Kamarády Ostrova v červnu 2005, Big Doug kemp
- 19 - Teslin River 2005, 400 km na řece Teslin a Yukon. (F) 75 trampů 12 dní v divočině nespoutaných řek
- 20 - Videokronika let 1983-1994, Vítání Jara 1983 (Weeks Lake) VJ-1984 (Sarita River), Potlach STO Squamish 1985, VJ-1991 Nitinat, Potlach TPHB 1994 (Finley Creek) (*)
- 21 - Vandy s Lampou, DVD, soubor záběrů ze života Lampy (*)
- 22 - Vítání Jara na Ostrově 2006, DVD, 25. výroční táborák se zapsal do dějin kroupami o velikosti naftalínu. + Zimní vandr Ostrovanů v únoru na Lowry Lake (*)
- 23 - Vencovi je 65 - Oslava narozenin na boudě v horách za Princetonem nedaleko Link Lake v B.C. (F)
- 25 - 7. Světový potlach 2006 v Texasu, DVD (*)
- 26 - 5. Světový potlach 1998 na Bush River, (-)
- 27 - Vítání Jara na Ostrově 2007, DVD, Oheň na pláži (*)
- 28 - Potlach STO Vancouver 2007 v údolí Squamish River (*)
- 29 - Trampská svatba Toma a Světlyny v srpnu 2007 (F)
- 30 - 4. Světový potlach v Coloradu v roce 1993-DVD (*)
- 31 - Vítání Jara na Ostrově 2008 – sněžilo ale nepršelo (*)
- 32 - Fishing Derby v Cariboo Country 2008 (*)
- 33 - Zvukové CD s nahrávkami MP3 od táboráků v Kanadě. 65 písniček zpívá řada kamarádů jako Dudlík, Hanzin, Fony s Pavlou, Áda s Lenkou, Redák, Bobin a další

(*) = na disku jsou datové soubory s archivem STOPY

(F) = na disku jsou jen fotky/soubory MP3

Cena za disky je dobrovolný příspěvek na adresu v záhlaví STOPY (donation). Suma je určena k pokrytí nákladů výroby a 6 poštovního.